

[Aksel Larsen.]

ministration og af de ugaranterede lån endda 6 promille. Ikke blot realkreditfondens høje renteniveau, men også dens eksorbitant dyre administration taler altså for, at den bliver afløst af boligfonden og hypotekbanken.

Det foreslås i lovforslagets kapitel IV, at huslejen i byggeri finansieret af boligfonden ved første udleje skal godkendes af boligministeren. Lejen bør fastsættes for en 5-årig periode ad gangen og kan altså reguleres hvert femte år. Det kan jo ikke helt udelukkes, at der trods alt fortsat vil ske en vis stigning i byggeomkostningerne, og det vil da være urimeligt, om de lejligheder, der bygges, skal vi sige om fem år, skal have en husleje, der ligger over huslejen i lejligheder, der færdiggøres i boligfondens første virkeår, naturligvis forudsat at lejlighedernes standard er nogenlunde den samme. Det er imidlertid muligt, at virkningerne af byggefondens udlånsvirksomhed parret med planmæssigt boligbyggeri tværtimod fører til et fald i byggeomkostningerne, og i så fald bør naturligvis de først byggede lejligheder have mulighed for ved lejenedsættelse at komme på niveau med de senere opførte. Her er udligning på sin plads. Endelig er det i lovforslaget forudset, at boligernes kvalitetsniveau fortsat kan stige; og hvis dette bevirker, at der bliver mærkbar forskel i de forskellige år-gange boligers standard, bør også dette kunne føre til en regulering af lejen i det byggeri, der må anses for at være knap så velindrettet som byggeri, der er udført en årrække senere.

For at kunne virke må boligfonden have rådighed over en betydelig kapital, som må tilvejebringes i løbet af nogle år. Kapitalen foreslås tilvejebragt dels ved bevillinger på de årlige finanslove, dels ved at provenuet af visse skatter og afgifter overføres direkte til boligfonden, dels ved de til fonden indbetalte renter og afdrag på ydede boligfondslån, ligesom vi også foreslår, at afdrag på tidligere ydede statslån til boligbyggeri skal indgå i fonden. Det foreslås også, at henlæggelser fra de sociale boligselskabers egne prioritetsfonds efter boligministerens nærmere bestemmelse skal indgå i fonden. Derudover skulle det vel være muligt for fonden at opnå lån, f. eks. hos postgiroen

og muligvis også hos ATP-fonden. Visse midler kan også skaffes ved oprettelsen af en ungdommens boligopsparing. Vi fremsatte allerede i 1962 tanken om en sådan, og under valgkampen i september i fjor udtalte statsministeren sig på en sådan måde, at man kunne få indtryk af, at denne opsparingsform allerede var en kendsgerning. Det var den ikke, og der er endnu ikke kommet et lovforslag fra regeringen derom, men når vi nu efterlyser det, kan det måske komme som tillæggsforslag til loven om boligfonden.

Jeg fremsatte — dels i forbindelse med omsforhandlingerne i 1962, dels forleden under afgiftsforhandlingerne i folketinget — den tanke til overvejelse, at man i stedet for at udskrive så store skatter og afgifter, at der sikredes et milliardoverskud i statskassen, lod foretage en bunden opsparing over nogle år, således at der derved opsamledes en kapital, som via en boligfond kunne udlånes til boligbyggeriet og bringe renten ned. Rent praktisk kunne det måske være hipper som happer, om statsskatteyderne skulle aflevere beløb af deres indkomst som skat eller som bunden opsparing, men det ville alligevel se anderledes ud for dem, når de vidste, at denne del af deres indbetalinger ikke gik i finansministerens kasse, men direkte blev reserveret til at afhjælpe boligmangelen og bringe huslejen ned. Tanken vandt ikke bifald her i tinget, og finansministeren har andetsteds afvist den. Han fastholder, at han må have sat skatter og afgifter i vejret, så der kan sikres et kasseoverskud på 1.200 millioner, som man så for at dæmpe forbruget skal nedkule i nationalbanken. Skal man dømme efter, hvad der hidtil er sagt, er de fleste af folketingets partier enige om, at man på denne måde skal begrænse den økonomiske aktivitet, omend de vel ikke alle har godkendt netop det beløb, finansministeren opererer med.

Nu vel, om man går den ene eller den anden vej for at fremskaffe de midler, der skal til for at klare boligproblemet, er underordnet. Vi kan også gå den vej, der hedder at opkræve flere skatter, end der skal til for at klare statens udgifter til drift, anlægsvirksomhed og hidtil kendt kapitalbehov. Men så foreslår vi, at størsteparten af det planlagte kasseoverskud ikke hensættes i natio-